

Hayat Sobeledi Beni

– Mustafa Kara · 24 Şubat 2013

Dünyaya geldiğimde,
Hayat sobelemiş beni...
Oyunlarda hep “ebe” olmuşum
Hiç oynamadım arkadaşlarım gibi...
Hiç çocuk olmadan
Neden büyüdüm anne?

Çocukluğum nerede anne?
Nerede kaldı çocukluk arkadaşlarım
İlk göz ağrım...
Saklambaç oynardık onlarla...
Önüm, arkam, sağım, solum sobe!
Şimdi hayat benimle oyun oynuyor
Önüm, arkam, sağım, solum hüzün!
Alıştım artık anne, hüzün nefes gibi
Yüreğime uğrar mı bilmem
Ama o da yolgeçen hanı değil ki...
Hayat çoktan sobelemiş...

Beni dünyaya getirdin, mutluluktan uçuyordunuz
Kahkahalar arasında,
Benim ağladığımı hiç mi görmedin anne!
Altımı toprağa beledin,
Süt anne diye karabaşa teslim ettin...
Hani benim çocukluğum anne?
Nerede kaldı hayallerim, kayıp umutlarım?
Hep hazan mevsimleri
Hüzün selleri benim mi anne?
Hayat çoktan sobelemiş,
Sen neredesin anne?

Mustafa Karaahmetoğlu
14.01.2013